

Arrest

nr. 205 154 van 11 juni 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2018 om 15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juni 2018 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) gegeven, daar Italië de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag blijkt. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam : A. (..)

voornaam : F. (..)

geboortedatum : 01.01.1975

geboorteplaats : D.

nationaliteit : Irak

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer F. A. (..), verder de betrokkene, die staatsburger van Irak van Koerdische afkomst verklaart te zijn, was op 11.04.2018 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel.

De betrokkene was bij zijn aantreffen in België niet in bezit van documenten.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 01.10.2017 vanwege onwettelijke binnenkomst werden geregistreerd in Italië (Taranto).

Op 13.04.2018 vond te Steenokkerzeel een gesprek met de betrokkene plaats met het oog op de beoordeling van een mogelijk risico op een met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) strijdige behandeling (cfr. administratief dossier). De betrokkene verklaarde dat hij Irak op 05.06.2017 verliet, Turkije doorkruiste en vervolgens na een reis van 7 dagen het grondgebied van de lidstaten binnen reisde via Italië. In Italië werden zijn vingerafdrukken geregistreerd. De betrokkene verliet Italië meteen en reisde via Frankrijk naar België met het doel verder te reizen naar het Verenigd Koninkrijk (VK), waar een broer en neef van de betrokkene verblijven. De betrokkene kwam naar eigen zeggen op 10.04.2018 aan in België. Hij stelde vanwege familiale problemen niet te kunnen terugkeren naar Irak maar voegde toe geen verzoek voor internationale bescherming te willen indienen in België omdat hij naar zijn broer in het VK wil gaan.

Gelet op het voorgaande en gelet op het feit dat de betrokkene kenbaar maakte dat hij bescherming nodig heeft zijn we van oordeel dat de verklaringen van de betrokkene dienen te worden geïnterpreteerd als een verzoek voor internationale bescherming in de zin van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Op 18.04.2018 werd te Steenokkerzeel een verzoek voor internationale bescherming geregistreerd (bijlage 26). De betrokkene stelde dat hij niet wil worden gehoord.

Op 30.04.2018 werden de Italiaanse instanties met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van de betrokkene over te nemen. Vanwege de vasthouding van de betrokkene werd met toepassing van artikel 21(2) van Verordening 604/2013 een spoedig antwoord gevraagd. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(6) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van een maand beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) op 01.06.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de

Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin- Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Tijdens het onderhoud dd. 13.04.2018 stelde de betrokkene dat hij in Italië werd mishandeld. Hij voegde toe dat hij werd gedwongen tot de registratie van zijn vingerafdrukken en dat niet hij, maar personen uit de groep immigranten waar hij deel van uitmaakte werden geslagen.

Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene aanvoert dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling vanwege de Italiaanse autoriteiten.

Wat de vermeende mishandeling betreft merken we op dat de betrokkene hieromtrent geen bijkomende informatie verstrekt en niet nader duidde waaruit de vermeende mishandeling bestond. Hij stelde dat hij niet werd geslagen. We zijn van oordeel dat deze bewering te algemeen en vrijblijvend is om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde een in het VK verblijvende broer te hebben.

Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land

van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16(1) van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) omschreven reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid bestaat tussen de betrokkene en zijn in het VK verblijvende broer.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden vanwege onwettelijke binnenkomst geregistreerd in Taranto (Italië). In het geval van onwettelijke binnenkomst in Italië wordt doorgaans opvang geboden in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). We wijzen er op dat vele immigranten deze centra na korte tijd verlaten omdat ze Italië als een 'transitland' beschouwen en verder willen reizen. De betrokkene stelde dat hij na de registratie van zijn vingerafdrukken meteen verder reisde. We wensen op te merken dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende bij de bevoegde Italiaanse instanties en derhalve niet ressorteerde onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet hebben van onderdak in die context uit hoofde van de Italiaanse instanties geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 30.04.2018 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

De betrokkene zal na overdracht een verzoek voor internationale bescherming kunnen indienen in Italië en gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het boven vermelde en geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ("Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ("verbalizzazione").

Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen een probleem is waar alle verzoekers voor internationale bescherming in Italië mee te maken krijgen en verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 48).

Het rapport meldt dat de Italiaanse instanties enkel in geval van expliciete akkoorden aangeven via welke luchthaven de overdracht dient te worden voltrokken. In geval van impliciete akkoorden is dit niet het geval en worden volgens het rapport de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome en Milaan Malpensa terwijl de betrokkene vervolgens mogelijk wordt verzocht zich aan te bieden bij een "Questura" in bijvoorbeeld Sicilië. De betrokkene moet zelf de reis naar de verantwoordelijke "Questura" ondernemen, wat volgens de auteurs een obstakel vormt op vlak van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 48). Hieromtrent merken we dat de auteurs niet aan de hand van objectieve gegevens aangeven over hoeveel gevallen het effectief gaat. We benadrukken dat het rapport wel meldt dat van de 702 tussen januari en oktober 2017 via Milaan overgedragen personen 80% werd toegewezen aan de "Questura" van Varese (Lombardije), een regio noordelijk van Milaan (pagina 48). Er werden door de auteurs geen elementen of gegevens aangevoerd die doen veronderstellen dat in het geval van overdrachten via de luchthaven van Rome ook niet een "Questura" in de nabijheid van Rome zou worden aangewezen.

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 48).

Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke 'Questura' voor de registratie van het verzoek (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 25 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously").

Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation". We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

Lezing van beide rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRARsysteem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport meldt dat ondanks de gestage uitbreiding van de capaciteit van het SPRAR-netwerk het gros van de verzoekers voor internationale bescherming nog steeds onderdak werd geboden in CAS-centra (pagina 14).

Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt, een toename waarnam van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74).

Wat "Dublin-terugkeerders" betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens voor handen zijn ("Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accomodation", pagina 74).

Betreffende de melding van Artsen zonder Grenzen dat ze meer "Dublin-terugkeerders" aantreffen binnen de populatie dakloze immigranten in Rome kunnen we opmerken dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 : "The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 2.000 places, with a further 10.000 planned"). Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30).

We merken op dat het AIDA-rapport inderdaad gewag maakt van non gouvernementele organisatie die de levensomstandigheden in een aantal CAS-centra hekelen, maar tevens verschillende keren meldt dat de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden kent die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions are equal to those of SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 89).

De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zowel het recent geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire

bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Het rapport van de ngo's Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council ("Is mutual trust enough? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy") doet verslag van zes gevallen waarin personen vanuit Denemarken en Zwitserland aan Italië werden overgedragen in de periode van april 2016 tot en met januari 2017. Vier daarvan waren gezinnen met minderjarige kinderen die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. Dit rapport heeft, zoals de titel vermeldt, specifiek betrekking op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. We merkten reeds op dat de betrokkene niet aannemelijk maakte dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat in het geval van de betrokkene sprake is van een situatie van kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet het bewijs levert dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). De betrokkene verwijst naar dit rapport. Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht.

Tijdens het onderhoud dd. 13.04.2018 maakte de betrokkene gewag van een gezondheidsprobleem. In het administratief dossier van de betrokkene vinden we een op 12.04.2018 te Steenokkerzeel opgemaakt attest dat stelt dat de betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme

kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in dit geval niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.

*Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid
Brussel, 05.06.2018*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie
(...)"*

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering toe te lichten, werd dus voldaan.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIG MIDDEL

A. Geschonden bepalingen

- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);*
- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten;*
- Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- de materiële motiveringsplicht;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het verbod van willekeur.*
- Artikel 3 van VERORDENING (EU) Nr. 604/2013*

B. Bestreden beslissing en motieven

1. De bestreden beslissing verklaart dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië zou toekomen.

2. Deze beslissing is onder andere gegrond op de volgende motieven :

“ (...)

Voor wat betreft de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië net als België de vluchtelingenstatus of het statuut van subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden, een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker voor internationale bescherming werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat ze door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

(...)”.

3. “Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggedleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat “Verbod van foltering
Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen
Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67;

EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, §

125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.”

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a)het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b)het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c)de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2.1. Uit verscheidene rapporten blijkt dat verzoeker in Italië aan de volgende behandelingen zal worden blootgesteld :

(1) Bij terugkeer zal verzoeker enkele dagen in de luchthaven verblijven zonder enige accommodatie. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(2) Indien verzoeker zou worden erkend als asielzoeker dan gaat het Italiaans systeem ervan uit dat hij voor zichzelf moet zorgen. Er zijn slechts een paar accommodatiefaciliteiten voor asielzoekers en ze zijn slechts tijdelijk. Zeker als iemand reeds de maximumtermijn voor verblijf in een centrum heeft verstreken dan zijn de kansen op het vinden van accommodatie heel klein, in feite onbestaand. Zelfs na het nemen van stappen om behuizing te bekomen belanden vluchtelingen en asielzoekers in een kraakpand of op straat. Dit is eveneens van toepassing op mensen met beschermingsstatus die terugkeerden naar Italië. De levensomstandigheden voor asielzoekers en vluchtelingen in de kraakpanden en op straat zijn ondermaats. Ze leven op de rand van de maatschappij zonder enig vooruitzicht van verbetering van hun situatie. Hun dagelijkse leven bestaat uit het verzorgen van hun meest primaire behoeften, zoals voedsel zoeken en een slaappleats vinden. De hopeloosheid onder asielzoekers en vluchtelingen heeft een dieptepunt bereikt. De economische crisis en de bijhorende gebreken van mogelijkheden om werk te vinden, zelfs op de zwarte markt heeft voor vluchtelingen en asielzoekers alle hoop doen verliezen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(3) Gelet op de acute economische crisis in Italië en de hoge werkeloosheid is het onmogelijk voor asielzoekers en vluchtelingen om een job te vinden. In het beste geval vinden ze een job op de zwarte markt waar ze worden uitgebuit. Het loon is onvoldoende om een appartement te betalen en laat niet toe om een leven op lange termijn uit te bouwen. Er zijn geen adequate integratieprogramma's. Mensen belanden daardoor onvermijdelijk op straat en zijn dakloos en afhankelijk van soepkeukens en noodplaatsen om te slapen. Door het voortdurend te moeten zoeken naar een slaappleats en de volgende maaltijd is het onmogelijk voor de asielzoekers om zich effectief te integreren. Deze situatie is eveneens van toepassing op mensen die terug werden gezonden naar Italië uit andere Europese landen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(4) Het sociaal welzijnssysteem in Italië is hoofdzakelijk gebaseerd op privé-onderhoud door familie. Asielzoekers genieten een dergelijke bescherming niet en worden aan hun lot overgelaten (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(5) Gezondheidszorg en toegang daartoe is moeilijk voor asielzoekers gelet op de administratieve problemen, taalproblemen en onvoldoende informatie. Het gezondheidszorgsysteem moet worden geplaatst in relatie met de behuizingsituatie. Er zijn te weinig plaatsen voor de zieken. De meesten leven dus op straat of spenderen de nacht door bij de spoeddienst waardoor genezing onmogelijk wordt in deze omstandigheden. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(6) Alleenstaande mannen worden in Italië niet beschouwd als kwetsbaar. Jonge gezonde mannen worden veronderstelt om zichzelf te onderhouden. Omwille van deze redenen geven de meeste centra hen lage prioriteit voor accommodatie. Tezelfdertijd behoren zij tot de groep van mensen die het meest getroffen worden door werkeloosheid in Italië. Alleenstaande mannen die worden teruggestuurd naar Italië worden bijgevolg dakloos of belanden in een kraakpand, zonder enige hoop om hun situatie te verbeteren (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(7) Het EHRM stelde in haar arrest MSS t. België en Griekenland dat de situatie van asielzoekers bijzonder kwetsbaar is. Als deze laatste maanden op straat moeten leven zonder dat ze aan hun basisbehoeften kunnen voldoen en zonder dat de situatie kan verbeteren kan dit leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Een staat die faalt om aan asielzoekers de rechten te bieden zoals voorzien in de Richtlijn Opvangvoorzieningen maakt zich schuldig aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Italië begaat een schending van het recht van opvang onder de Richtlijn Opvangvoorzieningen aangezien niet alle asielzoekers geaccommodeerd kunnen worden. En

aangezien asielzoekers op straat moeten leven zonder enige verbetering in het vooruitzicht maakt dit eveneens een schending uit van artikel 3 EVRM. In haar arrest van de zaak Mohammed Hussein t. Nederland en Italië heeft het EHRM de receptievoorwaarden in Italië onderzocht. Het Hof verklaarde de aanvraag ontoelaatbaar, aangezien de verzoeker valse verklaringen deed. Dit betekent echter niet dat het EHRM het probleem in Italië niet als problematisch zou beschouwen, integendeel de redenering achter de verklaring van ontoelaatbaarheid was enkel gebaseerd op de aanklager zijn valse verklaringen in verband met de zaak. Terwijl het EHRM zich in haar vaststellingen had kunnen beperken tot de valse verklaringen, heeft het Hof zich toch geuit over de situatie in Italië. Dit betekent dat het EHRM wel een overtreding van artikel 3 kan vinden in een andere zaak aangaande dublinoverdrachten naar Italië. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html>;

(8) Het kan ook gebeuren dat asielzoekers geen toegang hebben tot de opvangcentra en ook niet tot de financiële toelagen. In dergelijke gevallen zijn ze verplicht tot het leven in zelf georganiseerde centra die overbevolkt zijn, slechte levensomstandigheden kennen en waardoor asielzoekers zich niet kunnen integreren in de gemeenschap (Aida Report Italy pg. 44).

(9) In het algemeen is er grote bezorgdheid over de hoge variatie in de standaarden van de opvangcentra in de praktijk, wat zich uit in een gebrek aan personeel, een gebrek aan vorming voor het personeel, overbevolking en beperkingen in de plaats beschikbaar voor zorg, juridische bijstand en socialisatie, gebrek aan informatie. (Aida Report Italy pg. 48).

(10) Gebrekkige detentieomstandigheden gekenmerkt door gebrek aan warm water, hygiëne, gevangensterstanden waar asielzoekers worden opgesloten in cellen, gebrek aan psychologische verzorging, gebrek aan privacy (UN Human Rights Council, Report by the Special Rapporteur on the human rights of migrants, Addendum : Mission to Italy, 30 April 2013, A/HRC/23/46/Add.3, available at: <http://www.refworld.org/docid/51a745b94.html>;

(11) De problemen aangaande opvang en integratie in Italië beslaan zowel een algemeen gebrek aan capaciteit en een ondermaatse kwaliteit van de accommodatie. Voorafgaand aan de registratie als asielzoeker moeten de asielzoekers zelf hun voedsel en onderdak vinden. (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 17)

(12) Aangezien elke dag nieuwe gedublineerden terugkeren zonder dat er voldoende capaciteit is heerst er een problematische situatie waaraan niet langer wordt voldaan door hotelkamers te boeken gelet op de financiële situatie (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 23).

(13) Het gebrek aan werkmogelijkheden in combinatie met het gebrek aan sociaal welzijn maakt het extreem moeilijk voor asielzoekers om een woonplaats te vinden. Gelet op het beperkt aantal plaatsen in daklozencentra, waar asielzoekers moeten concurreren met dakloze Italianen en andere personen, moeten de asielzoekers zelf onderdak vinden, waardoor ze in de slechtste omstandigheden moeten leven waardoor kraken een gewoonte geworden is. (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 30-31)

Artikel 3 van VERORDENING (EU) Nr. 604/2013 stelt dat:

“De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is. “

In toepassing van art. 3(1), “de lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land (...) wordt ingediend”. In toepassing van art. 20(2) wordt een verzoek om internationale bescherming geacht te zijn ingediend vanaf ontvangst door de autoriteiten van een door de verzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal.

Duidelijk is dat alle wettelijke bepalingen de wil van de verzoeker om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen als het startpunt van de procedure beschouwen. Daarom kan de Belgische Staat een asielaanvraag niet als impliciet ingediend beschouwen.

De Europese Commissie bevestigde in haar voorstel voor een nieuwe asielprocedureverordening dat “Een verzoek om internationale bescherming wordt gedaan wanneer een onderdaan van een derde land of een staatloze aan functionarissen van de beslissingsautoriteit of andere autoriteiten zoals bedoeld in artikel 5, lid 3 of 4, te kennen geeft internationale bescherming te wensen.” (Verordening van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU, artikel 25(1), <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52016PC0467&from=EN>)

Ook de Belgische Vreemdelingenwet spreekt van het “doen” en “indienen” van een verzoek (art. 50 Vreemdelingenwet). Geen enkele wettelijke bepaling binnen de Vreemdelingenwet voorziet in een ‘impliciet’ verzoek om internationale bescherming.

In lijn met bovenstaande wetgeving stelt EASO (European Asylum Support Office) dat het de keuze van de persoon in kwestie is om geen verzoek tot internationale bescherming in te dienen zelfs al zijn hier redenen voor. Niemand kan worden gedwongen een asielaanvraag in te dienen. Ook in dat geval dient het principe van non refoulement gerespecteerd te worden:

“You may encounter situations where a person who might have protection needs decides not to apply for asylum. It is his/her right of choice and nobody can force him/her to do so. However, remember that in such cases you still have to fulfil some obligation placed upon you under international and EU law, such as: Ensure principle of non-refoulement

Nobody can be returned to a country where she/he is at risk of torture, inhuman or degrading treatment or punishment. The non-refoulement principle applies also to persons who are at the border or on the high seas. It entails a requirement to grant the person access to the territory. Any returns should follow established procedures (readmission, return process, etc.), including the required legal safeguards and guarantees. Collective expulsions are forbidden.”(EASO, Practical Guide on Access to the Asylum Procedure”, p. 18-19, https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/Practical-Guide1_0.pdf)

In onderhavig geval is verzoeker een Iraakse man die zich in een kwetsbare psychologische/fysieke toestand bevindt.

Dat er in België voor verzoeker een “impliciete” asielaanvraag werd geregistreerd.

Het concept ‘impliciete asielaanvraag’ is onbestaande binnen het EU-asielacquis. In tegendeel, de bewoording in de verschillende EU-rechtelijke bepalingen laat geen twijfel bestaan over de actieve rol van het individu in het uitdrukken van zijn wil om asiel te vragen als voorwaarde om een asielprocedure op te starten.

De (herschikte) Procedurerichtlijn, de (herschikte) Kwalificatierichtlijn en de Dublin III-verordening definiëren een “verzoek om internationale bescherming” als “een verzoek van een onderdaan van een derde land (...) die kennelijk de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst (...) (in de Engelse versie: “application” as “a request made by a third-country national (...) who can be understood to seek refugee status or subsidiary protection status”) (art. 2 (b) (herschikte) Procedurerichtlijn; art. 2(h) (herschikte) Kwalificatierichtlijn; art 2(a) (herschikte) Opvangrichtlijn; art. 2(b) DIII).

en een “verzoeker” “is een onderdaan van een derde land (...) die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (...)”. (art. 2 (c) (herschikte) Procedurerichtlijn; art. 2(i) (herschikte) Kwalificatierichtlijn; art 2(b) (herschikte) Opvangrichtlijn; art. 2(c) DIII)

De (herschikte) Procedurerichtlijn verwijst op verschillende plaatsen naar de actieve rol en wens van de verzoeker “Wanneer een persoon een verzoek om internationale bescherming doet” (art. 6.1.), “bij autoriteiten die wellicht dergelijke verzoeken ontvangen” (art. 6.1. lid 2) en “een verzoek om internationale bescherming willen doen” (art. 8.1.). Overweging 27 stelt eveneens dat “onderdanen van derde landen (...) die hun wens hebben geuit om internationale bescherming te verzoeken, beschouwd worden als personen die om internationale bescherming verzoeken”.

In toepassing van art. 3(1) DIII, “de lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land (...) wordt ingediend”. In toepassing van art. 20(2) DIII wordt een verzoek om internationale bescherming geacht te zijn ingediend vanaf ontvangst door de autoriteiten van een door de verzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal.

Duidelijk is dat alle wettelijke bepalingen de wil van de verzoeker om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen als het startpunt van de procedure beschouwen. Daarom kan de Belgische Staat een asielaanvraag niet als impliciet ingediend beschouwen.

De Europese Commissie bevestigde in haar voorstel voor een nieuwe asielprocedureverordening dat “Een verzoek om internationale bescherming wordt gedaan wanneer een onderdaan van een derde land of een staatloze aan functionarissen van de beslissingsautoriteit of andere autoriteiten zoals bedoeld in artikel 5, lid 3 of 4, te kennen geeft internationale bescherming te wensen.” (Verordening van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU, artikel 25(1), <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52016PC0467&from=EN>)

Ook de Belgische Vreemdelingenwet spreekt van het “doen” en “indienen” van een verzoek (art. 50 Vreemdelingenwet). Geen enkele wettelijke bepaling binnen de Vreemdelingenwet voorziet in een ‘impliciet’ verzoek om internationale bescherming.

In lijn met bovenstaande wetgeving stelt EASO (European Asylum Support Office) dat het de keuze van de persoon in kwestie is om geen verzoek tot internationale bescherming in te dienen zelfs al zijn hier redenen voor. Niemand kan worden gedwongen een asielaanvraag in te dienen. Ook in dat geval dient het principe van non refoulement gerespecteerd te worden:

“You may encounter situations where a person who might have protection needs decides not to apply for asylum. It is his/her right of choice and nobody can force him/her to do so. However, remember that

in such cases you still have to fulfil some obligation placed upon you under international and EU law, such as: Ensure principle of non-refoulement

Nobody can be returned to a country where she/he is at risk of torture, inhuman or degrading treatment or punishment. The non-refoulement principle applies also to persons who are at the border or on the high seas. It entails a requirement to grant the person access to the territory. Any returns should follow established procedures (readmission, return process, etc.), including the required legal safeguards and guarantees. Collective expulsions are forbidden.”(EASO, Practical Guide on Access to the Asylum Procedure”, p. 18-19, https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/Practical-Guide1_0.pdf)

Gezien verzoeker niet de wil heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en ook geen verzoek heeft gedaan, kan hij niet beschouwd worden als verzoeker onder de Belgische en Europese wetgeving. Artikel 74/6 Vreemdelingenwet is enkel van toepassing op asielzoekers en kan niet de wettige basis vormen voor de vasthouding van verzoeker. Overeenkomstig artikel 5 EVRM dient de vasthouding voorzien te zijn door en in overeenstemming te zijn met de wet. (EHRM 22 september 2009, nr. 30471/08, Abdolkhani en Karimnia t. Turkije, § 128.)

DVZ lijkt een nieuwe praktijk van toetsing artikel 3 EVRM bij verwijdering ontwikkeld te hebben waarvan het onduidelijk is onder welk van de procedures ontwikkeld binnen het EU-recht deze ressorteert. Verzoeker wenste geen asielaanvraag in te dienen, bijgevolg had het risico op schending van artikel 3 EVRM getoetst dienen te worden onder de Terugkeerrichtlijn. De wettelijke basis voor de vasthouding is in dat geval artikel 7 Vreemdelingenwet. In geval verwijdering naar het land van herkomst een risico op schending van artikel 3 EVRM inhoudt, kan deze niet uitgevoerd worden en is de vasthouding met het oog op verwijdering bijgevolg onwettig.

Minstens kan gesteld worden dat de motivering dat verzoeker een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend om zijn verwijdering te verijdelen niet op de juiste feiten berust gezien DVZ op eigen initiatief een asielaanvraag heeft geregistreerd omdat het van mening is dat er mogelijks een beschermingsnood is. (stuk 2).

Dat mutatis mutandis de motivering van de bestreden beslissing niet op een adequate wijze werd opgesteld en er sprake is van veralgemening zonder objectieve toetsing.

Hij wordt naar Italië verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(1) van Verordening 604/2013. In het licht van onder meer de informatie (aangehaalde rapporten) die hierboven werd uiteengezet zal verzoeker ingeval van verwijdering naar Italië worden blootgesteld aan :

(i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra;

(ii) geen opvang of accommodatie krijgen;

(iii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn;

(iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaappleaats zonder enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie;

(v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard;

(vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn;

(vii) heel beperkte levensomstandigheden;

(viii) onmogelijkheid tot sociale integratie;

(ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg;

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-II-verordening, tot een kwetsbare groep (“gedublineerde”) die in Italië systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij is inzake niet genoeg nagegaan of er in het specifieke geval van verzoeker problemen inzake opvang zouden kunnen bestaan, dit gelet op de informatie in haar bezit.

In het geval van verzoeker is het zo dat hij misschien slechts enkele maanden van bedenkelijke opvang zal kunnen genieten alvorens hij daar op straat wordt gezet of wordt teruggestuurd.

Het AIDA-rapport waarnaar kan verwezen worden stelt dat het voor de groep, returnees, waartoe verzoeker ook behoort mogelijk is om opvang te krijgen, maar dat het zeer moeilijk blijft. (AIDA-rapport, p. 46)

The second scenario refers to those Dublin cases to whom were issued transfer orders from other Member States and, as a consequence, were sent back to Italy. Within this broader category, another distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while they were in Italy or not. If returnees (asylum seekers, beneficiaries of international protection or of a permit of stay for humanitarian reasons) had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres. Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases - too long. Since, there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years,

temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin II Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund. At present, 13 centres for the reception of Dublin Returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 4 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 2 in Bari. They can accommodate a total of 572 Dublin Returnees. CIR runs an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places. However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organized settlements.¹⁴⁸ If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARAs. However, they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay.

Daarenboven stelt het AIDA-rapport duidelijk dat het opvangprobleem niet enkel geldt voor Dublin returnees, maar voor alle asielzoekers in Italië. (AIDA-rapport, p. 45)

First, the main negative aspect of the Italian reception system consists in the reduced number of places and structures that are not sufficient in order to provide to all asylum seekers in need an adequate reception. The conditions of arrival by boat of thousands of asylum seekers that require a prompt and immediate response in terms of rescue and reception constitutes another problem with regard to reception in Italy.

Voor wat betreft het risico op schending van artikel 3 EVRM m.b.t. Italië stelt de RvV in recente rechtspraak dat:

- gezaghebbende bronnen waarvan DVZ op de hoogte zou moeten zijn aantonen dat de situatie voor asielzoekers er problematisch

- verzoeker niet gehoord werd alvorens te besluiten tot overdracht (schending hoorrecht art. 4 Handvest/rechten van verdediging)

- geen nauwkeurig onderzoek artikel 3 EVRM alvorens beslissing te nemen

"Er dient voorts te worden opgemerkt dat de verwerende partij op het eerste zicht niet onwetend had kunnen zijn van de problemen waarmee asielzoekers en uitgeprocedeerde asielzoekers geconfronteerd worden in Italië. Minstens één van de door de verzoekende partij aan haar verzoekschrift gevoegde rapporten, met name een rapport van Amnesty International van 2017, betreft een rapport van een gezaghebbende bron."

"Uit lezing van de rapporten die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt en waaruit zij citeert, blijkt dat wat betreft de omstandigheden waarin zij mogelijks zal terechtkomen bij haar terugleiding naar Italië, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in deze stand van het geding niet is uitgesloten(...)" (RvV nr. 199510 9/02/2018, in bijlage)

"Gelet op het rigoreuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan mogelijkheid om haar standpunt betreffende een overdracht naar Italië te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing en gelet op de elementen die de verzoekende partij bijbrengt in haar verzoekschrift om haar bezwaar tegen een overdracht naar Italië te onderbouwen, is het middel ernstig in de mate dat een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd." (RvV nr. 201893, 23/03/2018, in bijlage)

COI:

" (...) the Committee remains concerned at reports of ill-treatment and excessive use of force by the police when taking the fingerprints of newly arrived asylum seekers and migrants. (...) Also of concern are the reportedly substandard living conditions in several reception centres for asylum seekers and irregular migrants, including 'crisis centres' and centres for unaccompanied children, and the fact that women and minors are not always provided with separate accommodation, due to limited facilities. There is also a lack of clear guidelines, procedures and division of responsibilities with regard to the identification of vulnerable people and individuals in need of international protection." (UN Committee Against Torture (CAT), Concluding observations on the fifth and sixth combined periodic reports of Italy, 21 november 2017, CAT/C/ITA/CO/5-6, <http://www.refworld.org/docid/5a291e034.html>)

"There are still shortcomings in gaining access to the asylum procedure. In Milan (and until recently also in Rome), a kind of residence permit (dichiarazione di ospitalità) is still required to apply for asylum. In both Milan and in Rome it can take several months for an asylum application to be formally registered (verbalizzazione). During this time, asylum seekers are not guaranteed a place to live."

"The system is directed at individuals who enter Italy via the Mediterranean and apply for asylum directly on arrival. As Dublin returnees only represent a small share of arrivals in Italy, there is no standardized, defined procedure in place for taking them (back) into the system. This may be one reason why Dublin returnees are treated differently and the statements of our interview partners did not always concur

either with each other or with the specific experience of people who have been transferred to Italy under the Dublin III Regulation. Dublin returnees therefore constitute a special case in the Italian reception system.”

“Many people therefore end up homeless or living in squats and slums. The delegation paid another visit to Selam Palace, a squat in Rome, which is home to 10001200 people, mainly from the Horn of Africa, including families and single mothers with children. The house is managed by a committee. The living conditions are not child-sensitive, and women are exposed to the risk of sexual assaults. People with mental illness are not accepted in the squat if their conduct is not socially acceptable. Large numbers of homeless refugees can be seen in Rome in particular, and many sleep under a projecting roof at the Termini railway station at night. According to estimates, some 20 percent of residents of informal accommodation have never had access to the Italian reception system.”

“Access to health care is restricted in practice by the fact that many asylum seekers and people with protection status are not informed about their rights and the administrative procedure to obtain a health card.”

“In the opinion of OSAR, there are still systemic shortcomings in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. As a result, reception and access to the asylum procedure are not always guaranteed. Italy therefore fails to meet its obligations resulting from EU directives and international law. Italy still does not have a coherent, comprehensive and sustainable reception system. Reception is based on short-term emergency measures and is highly fragmented. Accordingly, the interfaces often do not function well either, something that emerged as one of the central problems during the fact-finding visit. In addition, this could mean an imminent violation of Art. 3 ECHR in individual cases and arising from the individual circumstances.” OSAR; “Reception conditions in Italy Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy”, aug2016, <http://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2016/161031-final-englisch-sfh-bericht-italien-aufnahmebedingungen.pdf>

“However, their experiences clearly demonstrate that there are substantial difficulties for applicants transferred to Italy, because their treatment and accommodation varies in quality. It seems to be arbitrary or at least unpredictable which kind of assistance applicants transferred under the Dublin III Regulation will receive from the Italian authorities” Zie verder voor specifieke voorbeelden van tekortkomingen Danish Refugee Council, *Is Mutual Trust Enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy*, 9 February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58a1a9a94.html>

Overwegende dat verzoeker werd mishandeld binnen het Italiaanse systeem.

Overwegende dat Italië nooit uitdrukkelijk te kennen gaf verzoeker terug te nemen en verantwoordelijke lidstaat werd nopens artikel 22(7).

Aangezien Italië bijgevolg de garantie op opvang immers niet uitdrukkelijk te kennen geeft, komt het verweerder toe te onderzoeken of deze garantie ook effectief zal kunnen worden geboden. Zelfs wanneer verzoeker niet behept met is een bijzondere kwetsbaarheid.(RVV 30 januari 2015 (arrest nr. 137.696)).

Dat verzoeker niet verzekerd is van opvang bij een eventuele terugkeer en dat deze opvang bovendien ook zeer beperkt is in de tijd.

Dat in casu nogmaals gewezen dient te worden op het kwetsbaar profiel van verzoeker, dat zich manifesteert in de vorm van posttraumatische stress en gezondheidsproblemen ingevolge zijn afgelegde lijdensweg.

Dat verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de persoonlijke kwetsbare situatie van verzoeker en onvoldoende is ingegaan op de uitgebreide motiveringen over ernstige tekortkomingen in het opvangsysteem in Italië.

In dit verband willen we wijzen op de actuele rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV 27 april 2015 (arrest nr. 144.188), RVV 28 april 2015 (arrest nr. 144.400)).

Dat voorzienbare gevolgen van de uitwijzing moeten beoordeeld worden op basis van de algemene situatie in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de betrokkene.

Aangezien verzoeker medische zorgen nodig heeft op psychologisch vlak, gelet op de zorgwekkende landeninformatie en de toegenomen instroom van vluchtelingen in Italië;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken inzake enkel ingaat op de algemene informatie over de situatie in Italië, maar niet op de feiten die de betrokkenen persoonlijk heeft meegemaakt of haar medische/psychologische noden.

Dat de verwerende partij overigens, voor wat betreft de algemene informatie over Italië, onvoldoende ingaat op de uitgebreide bronnen over ernstige tekortkomingen in het Italiaans opvangsysteem en de moeilijkheden die asielzoekers ondervinden om de nodige ondersteuning te vinden.

Dat de toegenomen instroom van asielzoekers in Italië op dit moment het systeem nog meer onder druk zet, met een nog groter risico op tekort aan opvang en ondersteuning tot gevolg.

Dat verwerende partij bijgevolg niet uitgebreid/volledig genoeg motiveert. Te meer gelet op de zekere kwetsbaarheid van verzoeker.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij haalt enkele rapporten en jurisprudentie aan en stelt dat de situatie geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Echter uit de hierboven aangehaalde rapporten blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM. Uit de rapporten blijkt dat de wantoestanden van toepassing zijn op alle asielzoekers en dus ook op gedublineerden zoals in het geval van verzoeker.

Verwerende partij baseert zich overigens ten dele op verouderde rechtsbronnen.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er niet met zekerheid meegedeeld naar welk gebied of stad verzoeker zou worden gestuurd in Italië, waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Italië een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Italië te verwijzen. Indien België verzoeker naar Italië verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Verzoeker voert aan dat hij geen verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend en dat bijgevolg de Dublin-Verordening niet speelt.

2.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 april 2018 gehoord werd en dat hij verklaarde opgepakt te zijn op weg naar Groot-Brittannië waar hij wil leven en alwaar hij familie heeft. Op de vraag of er redenen zijn waarom hij niet terug kan naar het herkomstland, *in casu* Irak, antwoordt verzoeker dat hij familiale problemen heeft maar niet echt met zijn familie. Hij moet ervoor zorgen dat zijn familie naar hier komt om weg te kunnen van die problemen. Hij moet ze in veiligheid brengen. Zijn vrees betreft voornamelijk zijn twee kinderen die in Irak geen goed leven hebben en alle kansen moeten krijgen die ze verdienen. Indien hij terugkeert, vreest verzoeker veel ruzie en dreigementen vanwege de ex-schoonfamilie. Op de vraag of hij beroep wil doen op zijn recht om internationale bescherming, antwoordt verzoeker “*neen*”. De reden hiervoor is dat hij respect heeft voor alle landen die hulp aanbieden en hij naar Engeland wil waar zijn broer zit. Op de vraag of hij nog iets wenst toe te voegen, antwoordt verzoeker expliciet: “*Ik wens zo snel mogelijk te vertrekken om asiel aan te vragen in Engeland.*”

Ook op 25 april 2018 heeft verzoeker nogmaals verklaard naar het Verenigd Koninkrijk te willen om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

In het licht van voorgaande verklaringen van verzoeker is het geenszins op het eerste gezicht kennelijk onredelijk of foutief van verweerder om te oordelen dat verzoeker de wens heeft geuit een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De Raad stelt dienaangaande vast dat de gedragingen van de verzoeker bezwaarlijk anders kunnen worden geïnterpreteerd dan als een ‘verzoek om internationale bescherming’ in de zin van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (Procedurerichtlijn). Met zijn verklaringen heeft de verzoeker immers te kennen gegeven internationale bescherming te vragen. Het loutere feit dat hij deze internationale bescherming liever verkrijgt in zijn geprefereerd land, zijnde Groot-Brittannië, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststelling.

In de zaak C-670/16 – *Mengesteab* van 26 juli 2017 heeft het Europees Hof van Justitie ook als volgt geoordeeld: *“Uit de toelichting bij het voorstel van de Commissie [COM(2001) 447 definitief] dat tot de vaststelling van verordening nr. 343/2003 heeft geleid, volgt namelijk dat een asielverzoek als ingediend moet worden beschouwd vanaf het moment dat de intentie van de asielzoeker bij een bevoegde autoriteit kenbaar is gemaakt. Daaruit volgt ook dat artikel 4, lid 2, van die verordening is overgenomen uit besluit nr. 1/97 van 9 september 1997 van het comité van artikel 18 van de overeenkomst van Dublin van 15 juni 1990, betreffende sommige bepalingen voor de tenuitvoerlegging van de overeenkomst (PB 1997, L 281, blz. 1), meer bepaald artikel 2 daarvan. In lid 1 van laatstgenoemde bepaling was gepreciseerd dat een asielverzoek wordt geacht te zijn ingediend „vanaf het tijdstip waarop de autoriteiten van de betrokken lidstaat een schriftelijke aanwijzing – een door de asielaanvrager ingediend formulier, dan wel een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal – hebben ontvangen”.* (punt 90).

Het betoog van verzoeker, dat hij niet de wens heeft geuit om internationale bescherming te verkrijgen, overtuigt *in casu* geenszins. Verzoeker heeft wel degelijk om internationale bescherming verzocht, maar wenst de procedure te doorlopen in Engeland. In dat verband dient de Raad op te merken dat met toepassing van de Dublin-III-Verordening de criteria en mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten. Verzoekers wens om zijn asielaanvraag behandeld te zien in Engeland, is geen grond om Groot-Brittannië als verantwoordelijke lidstaat aan te duiden.

2.6. De Raad stelt verder vast dat uit de zeer uitvoerige motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder een onderzoek voerde met betrekking tot de vraag of verzoeker bij een overdracht aan de Italiaanse autoriteiten het risico loopt om het slachtoffer te worden van handelingen, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft allereerst, op correcte gronden, geduid dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten, zoals onder meer vastgelegd in het EVRM, eerbiedigen en er dus een wederzijds vertrouwen tussen deze staten kan bestaan, zodat in regel mag worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen, die voortvloeien uit het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en van het EVRM, nakomen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10). Verweerder heeft gesteld dat het Hof van Justitie aangaf dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel beperkingen kent en dat een overdracht van een asielzoeker aan een andere staat niet kan worden doorgevoerd indien uit verslagen kan worden afgeleid dat er in deze staat fundamentele tekortkomingen zijn met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers en een asielzoeker in die staat dus het risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Daarnaast heeft verweerder, met verwijzing naar onder meer het AIDA-verslag en het OSAR-rapport, geduid dat asielzoekers die in het raam van de verordening nr. 604/2013 naar Italië worden overgebracht, een asielaanvraag kunnen indienen bij de met grenscontrole bevoegde autoriteiten of bij de daartoe bevoegde diensten (*Questura*). Wat betreft impliciete akkoorden blijken er geen elementen die doen veronderstellen dat in het geval van overdrachten via de luchthaven van Rome ook niet een *Questura* in de buurt van Rome zou worden aangewezen. Verder blijkt ook dat Dublin-terugkeerders toegang hebben tot de asielprocedure ook al ze nog geen verzoek aldaar hebben ingediend. Er blijkt ook dat in Rome en Milaan ngo's actief zijn die bijstand verlenen aan Dublin-terugkeerders.

Verder zet de verweerder het opvangsysteem in Italië uiteen en wijst erop dat verzoekers in eerstelijnsopvang verblijven tot ze doorstromen naar de SPRAR-structuur. In het geval van verzoeker, die nog niet aan een opvangstructuur werd toegewezen, blijkt uit het AIDA-rapport dat er toegang is tot deze opvangstructuren. Het kan wel enig tijd duren vooraleer effectieve toegang kan worden geboden, maar de verweerder wijst erop dat er geen gegevens daaromtrent voorhanden zijn en verder dat het aantal opvangplaatsen sterk is toegenomen de voorbije vier jaar.

Verweerder heeft voorts erkend dat er nog problemen zijn inzake opvang van asielzoekers, maar dat de vastgestelde problemen niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat asielzoekers, die naar Italië worden overgebracht, onderworpen worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij heeft hierbij vermeld welk bronnenmateriaal, waarin de actuele situatie in Italië wordt weergegeven, hij consulteerde en er wordt niet aannemelijk gemaakt dat zijn bevindingen niet stroken met de inhoud van deze stukken.

Verzoeker voert aan dat uit diverse bronnen blijkt dat er problemen zijn inzake de opvang van asielzoekers – wat door verweerder wordt erkend – maar toont hiermee niet aan dat verweerdens analyse, dat deze problemen niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen besluiten dat hij een reëel risico loopt om terecht te komen in een onmenselijke of vernederende situatie, incorrect is. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker uitgaat van een selectieve lezing van passages uit internationale verslagen, waarvan een aantal geen verwijzing inhouden naar de actuele situatie in Italië of naar de situatie van personen die in het raam van de verordening nr. 604/2013 worden overgedragen, en dat verweerdens standpunt, dat er niet blijkt dat Dublin-terugkeerders systematisch geen toegang krijgen tot de asielpcedure en opvangstructuren, steun vindt in de verslagen, waarnaar verweerder verwijst. Er wordt wel gewag gemaakt van enig tijdsverloop tot de effectieve opvang maar er wordt verder tegelijkertijd opgemerkt dat er daaromtrent geen gegevens voorhanden zijn. Verder wijst de verweerder er ook op dat verzoekers eerst in eerstelijnsopvang verblijven om daarna door te stromen naar de SPRAR-structuren op het feit dat het aantal opvangplaatsen in Italië de laatste vier jaar sterk is toegenomen. Verder blijkt uit het OSAR-rapport dat Dublin-terugkeerders meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals SPRAR. De verweerder besluit: *“Zowel het recent geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.”*

De algemene kritiek, dat in verzoekers geval het kan dat hij misschien slechts enkele maanden bedenkelijke opvang zal kunnen genieten, overtuigt niet om de bevindingen van de verweerder te ontcrachten.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn bewering dat, gelet op de actueel bestaande problemen, er een reëel risico bestaat dat hij in Italië, tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag, geen passende opvang zal kunnen genieten en hij in een situatie zal terechtkomen die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van een foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad benadrukt dat in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 4 november 2014 wordt vermeld dat, om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, de slechte behandeling die wordt aangevoerd een zekere zwaarwichtigheid dient te hebben en dat dit moet worden beoordeeld op basis van alle gegevens van de zaak (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12). Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verweerder op dit punt in gebreke bleef of op basis van de voorliggende feitelijke gegevens op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam. Er blijkt ook geenszins dat de situatie in Italië vergelijkbaar is met deze in Griekenland en dat verzoekers verwijzing naar een arrest van het EHRM, waarbij een analyse werd gemaakt omtrent de problemen in Griekenland (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09), *in casu* dienstig kan worden aangewend. Bovendien dateren de door verzoeker geciteerde rapporten hoofdzakelijk uit 2013 en 2014 en verzoeker vermeldt slechts zeer summier een aantal beperkte passages uit het meest recente rapport *“Asylum Information Database - National Country Report – Italy”*, (laatste update 21 maart 2018) (hierna: het AIDA-rapport van maart 2018), dat zich in het administratief dossier bevindt. De elementen die verzoeker aanbrengt, zijn bijgevolg niet van aard om de vaststelling uit de bestreden beslissing te weerleggen. Daarbij noteert de Raad ook dat niet blijkt dat verweerder niet het meest recente AIDA-rapport heeft gehanteerd en is het verwijt van verzoeker dat verweerder zich deels baseert op

verouderde rapporten geenszins pertinent en *in casu* ook volledig misplaatst nu hijzelf zich grotendeels baseert op rapporten van 2013 en 2014, waarvan de actualiteitswaarde danig in vraag kan gesteld worden.

Waar verzoeker erop wijst dat niet blijkt naar welk gebied hij zal worden teruggestuurd in Italië, dient gesteld dat verweerder erop gewezen heeft dat in het geval van verzoeker, bij een impliciet akkoord, de meeste overdrachten voltrokken worden via de luchthavens van Rome en Milaan Malpensa. In de luchthaven van aankomst geeft de grenspolitie daarop een uitnodigingsbrief aan de Dublin-terugkeerder inzake de bevoegde *Questura* waar hij zich dient aan te bieden. Soms komt het voor dat deze *Questura* ver afgelegen ligt van de luchthaven, wat problemen qua bereikbaarheid kan geven, maar in sommige gevallen worden ook tickets verstrekt om zich ernaar toe te begeven en verder blijkt dat 80% van degenen die in Milaan Malpensa aankomen, een *Questura* toegewezen krijgen in Lombardije zelf.

Zoals de verweerder ook stelt in de bestreden beslissing zijn er geen gegevens voorhanden die doen veronderstellen dat in het geval van overdrachten via de luchthaven van Rome ook niet een *Questura* in de nabijheid van Rome wordt aangewezen.

De kritiek van verzoeker dat niet met zekerheid wordt meegedeeld naar welk gebied hij zal gestuurd worden in Italië, is in het licht van voorgaande vaststellingen niet afdoende om blijf te geven van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Italië.

Verder wijst de verweerder er ook op dat de levensomstandigheden van centrum tot centrum kunnen verschillen en dat een aanzienlijk aantal CAS-centra levensomstandigheden kent vergelijkbaar aan die in het SPRAR-netwerk. Tekortkomingen zijn niet in die mate dat kan besloten worden dat Italië zijn verplichtingen niet nakomt. Het betoog van verzoeker, dat de standaarden in opvangcentra hoge variatie kunnen vertonen, doet aan voorgaande geen afbreuk.

Er zijn geen concrete aanwijzingen dat verzoeker bij zijn aankomst in Italië, waar zijn asielaanvraag nog moet worden onderzocht, in detentie zal worden geplaatst. Zijn uiteenzetting omtrent de detentievoorzieningen in Italië is dan ook niet relevant.

Waar verzoeker er nog op wijst dat indien hij zou worden erkend als vluchteling, hijzelf voor een inkomen zal moeten zorgen en dat het gelet op de economische crisis en het gebrek aan adequate integratieprogramma's niet gemakkelijk is om werk te vinden in Italië en een voldoende loon te verwerven om in zijn onderhoud te voorzien, moet worden aangegeven dat het gegeven, dat het omwille van de economische situatie in een land niet evident is om aan elkeen in dat land een arbeidsbetrekking te garanderen die van die aard is dat hiermee een bepaalde levensstandaard kan worden gerealiseerd, geenszins toelaat te concluderen dat de autoriteiten van dat land handelingen stellen die kunnen worden omschreven als folteringen of als onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De Raad wijst er bovendien op dat het loutere feit dat de verzoeker zou worden overgedragen aan een land waar zijn economische positie mogelijks slechter is dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, *Miah/Verenigd Koninkrijk*, § 14; *mutatis mutandis* EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder, die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden van de verzoeker er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (*mutatis mutandis* EHRM 2 april 2013, *Mohammed Hussein/Nederland en Italië* §§ 70-71; EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 281-292; EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42). Met zijn blote bewering dat hij in Italië zou worden blootgesteld aan dakloosheid, een gebrek aan financiële steun en een inadequate levensstandaard, maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7, van de Dublin-III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Daarbij stipt de Raad aan dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Bijgevolg lijkt het betoog van verzoeker op grond van een rapport van de *Swiss Refugee Council* van 2013 dat hij bij terugkeer enkele dagen in de luchthaven zal verblijven zonder enige accommodatie, feitelijke grondslag te missen.

De Raad kan verzoeker ook niet volgen in zijn stelling dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. Verzoeker is een volwassen man van 43 jaar, niet vergezeld van kinderen, en die slechts verklaarde nierstenen te hebben maar daarvan geen enkel stuk voorlegde. De Raad verwijst naar de motivering in de bestreden beslissing: *“In het administratief dossier van de betrokkene vinden we een op 12.04.2018 te Steenokkerzeel opgemaakt attest dat stelt dat de betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.*

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”, die de verzoeker met zijn algemeen betoog over zijn profiel niet weet te weerleggen. De loutere beweringen dat hij lijdt aan posttraumatische stress en gezondheidsproblemen zonder enig objectief overtuigend stuk dienaangaande, zijn niet afdoende om de bevindingen van de verweerder te weerleggen.

Los van het feit dat niet blijkt dat verzoeker gezondheidsproblemen heeft en dus niet dient te worden verondersteld dat hij nood heeft aan medische ondersteuning, moet tevens worden gesteld dat verzoeker, door te stellen dat de toegang tot gezondheidszorg voor asielzoekers in Italië niet steeds eenvoudig is omwille van administratieve problemen, taalproblemen en een gebrek aan informatie, niet aantoot dat asielzoekers in Italië de noodzakelijke medische zorgen niet krijgen. Zo blijkt uit het AIDA-rapport dat asielzoekers wel degelijk adequate toegang hebben tot medische zorgen in de praktijk, en dit zelfs wanneer materiële voorzieningen worden beperkt of ingetrokken (p. 93). Asielzoekers blijken evenwel zelf vaak te kiezen om te wachten met een bezoek aan de huisarts en pas bij verergering van de ziekte naar een ziekenhuis te gaan, dit omwille van taalproblemen (p. 94), maar hieruit blijkt niet dat als verzoeker werkelijk medische hulp nodig heeft, hijzelf zich niet zou kunnen wenden tot een arts of medische faciliteit, en dit ondanks eventuele taalproblemen.

Waar verzoeker er voorts nog op wijst te zijn mishandeld in Italië en dat verweerder hier geen rekening mee heeft gehouden, gaat hij voorbij aan volgende omstandige motivering: *“Tijdens het onderhoud dd. 13.04.2018 stelde de betrokkene dat hij in Italië werd mishandeld. Hij voegde toe dat hij werd gedwongen tot de registratie van zijn vingerafdrukken en dat niet hij, maar personen uit de groep immigranten waar hij deel van uitmaakte werden geslagen.*

Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de

vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene aanvoert dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling vanwege de Italiaanse autoriteiten.

Wat de vermeende mishandeling betreft merken we op dat de betrokkene hieromtrent geen bijkomende informatie verstrekt en niet nader duidde waaruit de vermeende mishandeling bestond. Hij stelde dat hij niet werd geslagen. We zijn van oordeel dat deze bewering te algemeen en vrijblijvend is om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.” De Raad kan de verweerder volgen waar deze oordeelt dat de verklaringen van verzoeker te algemeen en vrijblijvend zijn om aan te nemen dat hij bij terugkeer een risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest, dat in een gelijkaardige bescherming voorziet, kan niet worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Alvorens de bestreden beslissing werd genomen, werd verzoeker uitvoerig gehoord, zodat ook geen schending van de hoorplicht, zoals vermeld in artikel 41 van het Handvest, kan worden vastgesteld.

Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat enige andere in voormelde bepaling, die daarenboven enkel verplichtingen oplegt aan “*de organen en de instellingen van de Unie*”, voorziene norm werd geschonden.

Verzoekers uiteenzetting laat evenmin toe te besluiten dat verweerder willekeurig optrad of niet de vereiste belangenafweging maakte.

Artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de verplichting op aan de lidstaten, die gebonden zijn door deze richtlijn, om ervoor te zorgen dat asielzoekers tijdens de behandeling van hun asielaanvraag over opvangvoorzieningen beschikken. Door aan te geven dat hij van oordeel is dat Italië niet steeds zou kunnen voldoen aan de in deze richtlijn bepaalde normen, toont verzoeker niet aan dat verweerder, die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, deze bepaling zou hebben geschonden. Verzoeker lijkt trouwens over het hoofd te zien dat lidstaten, overeenkomstig artikel 13.3 van de richtlijn 2003/9/EG “*de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk [kunnen] stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.*” Voormelde bepaling voorziet dus niet in een automatisch recht. Verzoeker maakt in die zin ook niet aannemelijk dat hij, omwille van het gebrek aan eigen financiële middelen, nood zou hebben aan opvang, voorzien door de Italiaanse autoriteiten.

Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER